‘Ik wil altijd in de frontlinie staan’

Als jongerenwerker in Waalwijk heeft Mari van Gelder veel goede dingen gezien, ook slechte. ‘Nu het nog kan’ maakt hij een carrièreswitch naar het speciaal onderwijs. „Bij wie het vanzelf gaat, vind ik net iets minder interessant.”

Gert-Jan Buijs
Waalwijk

‘Met de meeste jongeren komt het allemaal dik in orde. Ze zuipen een keer te veel, roken een keer een te sterke joint. Verder komt het wel goed. De 20 procent die overblijft heeft wat meer steun nodig”, weet Mari van Gelder (57).

Hij zit in een klaslokaal van De Rietlanden, school voor speciaal onderwijs in zijn woonplaats Den Bosch ... sinds kort zijn nieuwe werkplek, nadat hij 31 jaar lang jongerenwerker was bij jongerencentrum de Tavenu in Waalwijk.

‘Hoe lang geloofwaardig’

Niet zo lang geleden begon het bij hem te kriebelen, ging hij nadenken. „Ik vroeg me af; ik ben 57, hoe lang blijf ik nog geloofwaardig? Dadelijk ben ik 61, 62 ... een fossiel. Vind ik het dan nog wel leuk?”

Het antwoord dat hij zichzelf gaf was duidelijk. „Ik heb nog ongeveer tien jaar tot mijn pensioen. Als ik nog iets wil, dan moet het nu, dan kan ik nog iets moois neerzetten.”

‘Vooroordelen waar’

Mari heeft net zijn eerste les gegeven en hij heeft ervan genoten. Een andere omgeving ja, toch werkt hij nog steeds met kinderen die net dat extra beetje aandacht nodig hebben; die rode lijn is er nog steeds. „Met alle respect: kinderen bij wie het allemaal vanzelf gaat, vind ik net iets minder interessant.”

In zijn 31 jaar als jongerenwerker heeft hij het allemaal voorbij zien komen. Hij rolde het jongerenwerk in via jongerencentrum ’t Zolderke, dat later samen met jongerencentrum PlusMinus opging in Tavenu. „Alle vooroordelen die je over jongerencentra kunt bedenken had je daar. Het waren subcultuurtjes, ’t Zolderke was een donker hol met vooral hardrockers, PlusMinus was meer voor de alternativo’s.”

Vandaag de dag kan iedereen terecht bij Tavenu, alleen heeft Mari niet de illusie dat het huidige jongerencentrum alle jongeren bereikt. Aan de andere kant is de maatschappelijke rol groter dan ooit.

„We spelen een rol in het onderwijs, bij taakstraffen, mantelzorg, dagbesteding, vrijwilligerswerk.” Het valt hem zélf op dat hij nog steeds niet in de verleden tijd over de Tavenu kan praten.

„We doen zo veel. Waar ik trots op ben? Op de vele jongeren die op school buiten de boot vielen en door ons tóch hun diploma’s haalden, van school getrapt omdat ze een grote bek hadden, of die het niet redden omdat ze gepest werden.”

Hij is ook trots op evenementen als Muziekfeest op het Plein, de Nacht van de Muziek, de 80 van de Langstraat, het Huis van Sinterklaas, waarbij ‘zijn’ jongeren een rol speelden bij de organisatie. „Met hoeveel jongerencentra in Nederland denk je dat de AvroTros samenwerkt?”

▲ **Jongerenwerker Mari van Gelder in de Tavenu Waalwijk.**
FOTO ROEL VAN DER AA

> **Trots op vele jongeren die buiten boot vielen en tóch diploma haalden**
> – Mari van Gelder

Praatje met Frans Bauer

Mari steekt zijn wijsvinger op. „Precies. Eentje. Onze jongeren zijn daar onderdeel van. Die maken een praatje met Frans Bauer, terwijl ze veel ervaring opdoen. Hoe geweldig is dat? Na zo’n avond zweven ze een halve meter boven de grond. En ik ook.” Denk niet dat Mari zich dan de hele avond overal mee stond te bemoeien. „Het gaat om vertrouwen geven, ik sta letterlijk in een hoekje te kijken.”

Hij staat erop een nachtelijk appje van ene Teun te laten zien; ‘Dat hebben WE gefikst’, staat er. „Dit is zo fantastisch. Daar kan ik zo van genieten, dan zweef ik een méter boven de grond. Ik maak hém trots, hij maakt mij trots. Prachtig hè?”

Zichzelf omschrijft hij als ‘betrokken en rechtvaardig’. Hij oordeelt niet zo snel. „Als ik met iemand heb afgesproken en hij komt niet opdagen, dan kan daar nog steeds een goede reden voor zijn.”

Zijn vertrouwen in de veerkracht van jonge mensen staat na die 31 jaar jongerenwerk dus nog recht overeind. Aan de andere kant; er zijn ook jongeren waarmee het niet goed is gekomen. „Ik kreeg laatst een briefje van een jongen van wie ik acht jaar niks meer gehoord had. Hij zat in de gevangenis, had tbs gekregen.”

‘Gewoon op bezoek’

Ook die jongen laat Mari niet zakken. „Hij heeft een paar verkeerde afslagen genomen, maar ik ga gewoon bij hem op bezoek. Ik weet wat-ie heeft meegemaakt, daar hoeft niemand jaloers op te zijn.”

En ook bij de Tavenu zal Mari nog regelmatig zijn gezicht laten zien. Maar zijn grote missie zijn nu kinderen uit groep 4, 5, 6, die een ervaren jongerenwerker voor de klas krijgen.

„Ik wil altijd in de frontlinie staan”, zegt hij. Wat dat betreft is er weinig veranderd.